

อ ำ นั ส ง ส์
โ ป ร ย นั ำ เ ปื น พุ ท ธ บุ ช ำ

พืชแม่เล็กน้อย อันบุคลหวานแล้วในนาดี
เมื่อฝนหลังสายน้ำถูกต้องตามกาล
ผลก็ย่อมยังชานาให้ยินดีได้ฉันใด
เมื่อสักการะแม่เล็กน้อย อันทายกทำแล้ว
ในเหล่าท่านผู้มีศีล ผู้มีคุณ ผู้คงที่
ผลก็ย่อมยังทายกให้ยินดีได้ฉันนั้นเหมือนกัน

อานิสงส์โปรยน้ำเป็นพุทธรูชา

๑๒๘

การเจริญสมาธิภาวนา เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อทุกๆ ชีวิต เพราะเป็นกิจหลักที่จะนำพาทุกๆ คนให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง กายธรรมนี้เป็นที่รวมแห่งความบริสุทธิ์ ที่มีแต่สุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์ เจือปน เป็นแหล่งแห่งความสุขอันเป็นบรมสุข ที่เมื่อเข้าถึงแล้ว ชีวิตจะมีแต่ความสุขตลอดเส้นทางของการสร้างบารมี จะเข้าถึง จุดแห่งความสมปรารถนานี้ได้ ก็ต้องหมั่นปฏิบัติธรรม ทำใจ หยุดใจนิ่งให้ได้อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเป็นประจำทุกวัน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“พืชแม้เล็กน้อย อันบุคลหว่านแล้วในนาดี เมื่อฝน หลั่งสายน้ำถูกต้องตามกาล ผลก็ย่อมยังชาวนาให้ยินดีได้ ฉนใด เมื่อสักการะแม้เล็กน้อย อันทายกทำแล้วในเหล่าท่าน ผู้มีศีล ผู้มีคุณ ผู้คงที่ ผลก็ย่อมยังทายกให้ยินดีได้ฉนนัน เหมือนกัน”

เนื่อนาดีเป็นสิ่งที่ชาวนาต้องการ เพราะจะทำให้การ ไถหว่าน มีผลที่เกินควรเกินคาด การสร้างบุญให้ถูกเนื่อนาบุญนั้น ก็เป็นสิ่งที่บัณฑิตปรารถนา เพราะเป็นการหว่านไทยทานลงใน เนื่อนาบุญอันอุดม จะเป็นทางมาแห่งมหากุศลอันยิ่งใหญ่ไม่มี

อานิสงส์โปรยน้ำเป็นพุทธรูชา

๑๒๕

ประมาณ จะส่งผลให้ได้มหาสมบัติใหญ่ ทั้งมนุษย์สมบัติ
ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติในที่สุด

เหมือนดังเนื้อความแห่งคาถาที่หลวงพ่อนามกล่าวไว้ใน
ข้างต้น เป็นพระดำรัสของพระบรมศาสดาที่ตรัสในที่ประชุมของ
เหล่าทวยเทพทั้งหลาย เพราะปรารภเหตุของอังกูรเทพบุตรกับ
อินทกเทพบุตร ที่ได้รับผลบุญที่แตกต่างกันอย่างมาก อังกูร-
เทพบุตรนั้นสร้างทานบารมีนอกบุญเขตหลายหมื่นปี เมื่อละจาก
โลกไป กลับได้อานิสงส์น้อยกว่าอินทกเทพบุตรที่ถวายข้าวเพียง
ทัพพีเดียวกับพระอรหันต์ แถมยังถูกรัศมีของอินทกเทพบุตร
กลบหมด

เรื่องทำนองนี้เคยเกิดขึ้นมีมากมาย ที่นักสร้างบารมี
ทั้งหลายในอดีต ได้ถวายสักการะแม่เพียงเล็กน้อย แต่ทำถูก
เนื่อนาบุญ ผลแห่งบุญนั้น ทำให้ประสบแต่ความสุขทุกภพทุกชาติ
นับตั้งแต่ภพชาติที่ได้สร้างบุญนั้น จนกระทั่งเข้าถึงพระนิพพาน
ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เนื่อนาบุญที่ดีมีความ
สำคัญมากต่อการสร้างบารมี เพราะจะทำให้การสร้างบารมี
นั้นเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ได้เร็วขึ้น

*เหมือนเรื่องราวการสร้างบุญของพระเถระองค์หนึ่ง

อานิสงส์โปรยน้ำเป็นพุทธรูชา

๑๓๐

ท่านมีชื่อว่า **พระอุทกปฐกเถระ** ท่านเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในสมัยพุทธกาล เมื่อภพชาติในอดีต ท่านได้สั่งสมบุญกุศลตามวาระโอกาส ทำให้พอมืออุปนิสัยที่น้อมไปในพระนิพพาน แต่บุญในตัวก็ยังไม่มากพอจะส่งผลให้เข้าถึงพระนิพพาน

จนมาถึงสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงพระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง พอเติบโตใหญ่ มีโอกาสได้เดินทางไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับเหล่ามหาชนทั้งหลาย เมื่อไปถึงพระวิหาร ได้มองเห็นพระรัศมีที่สว่างไสวแผ่ชานออกจากพระวรกาย ก็เกิดความเลื่อมใสอย่างยิ่ง ยิ่งได้ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ยิ่งทำให้รู้ซึ้งถึงผลแห่งกุศลกรรมและอกุศลกรรม

ท่านได้มองพระพุทธรองค์ด้วยใจที่ปีติ และปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะบูชาพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่เนื่องจากว่า ไม่ได้เตรียมเครื่องไทยธรรมมา จึงกอบน้ำที่อยู่ใกล้ๆ ตัวบูชาด้วยมือทั้งสอง แต่ด้วยความที่มีมหาชนมาฟังธรรมจำนวนมาก ทำให้เข้าไม่ถึง จึงได้แต่คิดอยู่ในใจว่า ขอพระพุทธรองค์ทรงรับเครื่องบูชาอันน้อยนิดนี้ด้วยเถิด เมื่อนึกอธิษฐานแล้วก็โปรยขึ้นไปในอากาศ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความดำริของอุบาสกนั้น

อานิสงส์โปรยน้ำเป็นพุทธรูชา

๑๓๑

จึงเหาะขึ้นไปประทับยืนอยู่ในอากาศ แล้วทรงรับน้ำนั้นไว้ และทรงปรารภนาจะให้อุบาสกนั้นเกิดมหาปีติยิ่งขึ้น จึงตรัสพยากรณ์ว่า “ด้วยการถวายน้ำที่ประกอบด้วยความปีติเลื่อมใสนี้ อุบาสกผู้นี้จะไม่เข้าถึงทุกติเลยตลอดแสนกัป”

พอได้ฟังคำพยากรณ์เท่านั้น ก็ยิ่งทำให้ท่านเกิดมหาปีติอย่างท่วมท้น เหตุการณ์ในวันนั้นได้ประทับอยู่ในความทรงจำของท่านอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งละจากโลกไป ได้ไปบังเกิดเป็นสหายแห่งเทวดานับชาติไม่ถ้วน เสวยทิพยสมบัติอันประณีต และเสวยมนุษย์สมบัติอีกยาวนาน จนกระทั่งมาถึงสมัยพุทธกาล ก็ได้บังเกิดในตระกูลแห่งหนึ่ง ครั้นบรรลุนิติภาวะแล้ว บุญเก่าในตัวตามมาทัน จึงตัดสินใจทิ้งมหาสมบัติทั้งหลายออกบวชบวชได้ไม่นานก็ได้เป็นพระอรหันต์ เมื่อท่านบรรลुरुธรรมแล้ว ก็ย้อนกลับไปดู พบเห็นบุญที่ตนเองได้สร้างก็เกิดความอัศจรรย์ใจว่า

“อานุภาพบุญที่ได้ทำบุญอุทิศเนื่อนาบุญนี้ และทำด้วยมหาปีติ ช่างน่าอัศจรรย์เหลือเกิน เราได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเอามือทั้งสองกอบน้ำ แล้วโปรยขึ้นไปบูชาพระองค์ในอากาศ พระพุทธเจ้าผู้มีพระกรุณาทรงรับไว้ ได้ประทับยืนอยู่ในอากาศ ทรงทราบความดำริของเรา จึงตรัสพยากรณ์ว่า ด้วยการถวาย

อานิสงส์ไปรยน้ำเป็นพุทธรูปชา

๑๓๒

น้ำนี้ด้วยมหาปีติ เราจะไม่เข้าถึงทุกติเลยตลอดแสนกับ

ด้วยกรรมนั้น เราไม่ได้ไปสู่ทุกติเลย ในแสนกับ และยัง
สมบุรณ์ด้วยทิพยสมบัติและมนุษย์สมบัติในกับที่ ๖,๕๐๐ แต่กับนี้
ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๓ ครั้ง มีพระนามว่า สหัสสราช
เป็นจอมชน ปกครองแผ่นดิน มีสมุทรสาครทั้ง ๔ เป็นที่สุด
ภพชาตินี้ เราได้เป็นผู้ที่สมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย ผลแห่ง
บุญที่ทำถูกเนื่อนาบุญนี้ น้าอัครรยอย่างยิ่ง”

นี่เป็นเรื่องราวของ**พระอุทกปุชกเถรเจ้า** ที่ท่านได้สร้าง
บารมีในยุคนั้น แล้วก็ได้ผลานิสงส์ที่เกินควรเกินคาด

หลวงพ่อยังมีอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องการสร้างบารมีของ
***พระนพมาลียเถระ** ท่านเกิดในยุคเดียวกันกับพระเถรอุทกปุชกะ
แต่ในชาตินั้น ท่านเป็นดาบสอยู่ในป่าหิมวันต์ ได้บำเพ็ญเพียร
อยู่ยาวนาน วันหนึ่ง พระปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จหลีกเร้น
เพื่อแสวงหาที่วิเวก ได้ผ่านไปทางอาศรมของดาบส ดาบสนั้น
เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เกิดความเลื่อมใสได้ลาดเครื่องลาดหญ้า
และทำพัทธวินด้วยดอกไม้ธูป พัดถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับแล้วได้กระทำอนุโมทนา

อานิสงส์ไปรยน้ำเป็นพุทธรูปชา

๑๓๓

เพื่อทรงอนุเคราะห์แก่ท่าน ด้วยบุญกรรมนั้น ท่านท่องเที่ยวไปในเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเกิด ณ สถานที่แห่งใด ก็จะเป็นผู้ที่ไม่มีใครความกระวนกระวายและความเร่าร้อน ได้รับความสุข ทั้งกายและใจ เป็นอยู่อย่างสงบสุข จนมาถึงสมัยพุทธกาล ก็ได้ออกบวช จนในที่สุดได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

หลังจากที่ท่านบรรลุแล้ว ท่านได้ย้อนอดีตดูบุญกรรมของตนเอง ก็พบว่า อานิสงส์จากการถวายพัดถูกเนื่อนานบุญในครั้งนั้น ทำให้ท่านได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีพระนามว่า สุพพตะ ๓๔ ครั้ง ท่านนั้นยังไม่พอ ด้วยกุศลกรรมที่เหลือ ท่านได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีพระนามว่า มาลุตตะ อีก ๔ ครั้ง บุญนั้นส่งผลให้ท่านท่องเที่ยวไปแต่สุคติภูมิ เสวยสุขเป็นเวลานานในแสนกัปทีเดียว และบุญนั้นส่งผลให้ท่านได้บรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด

เราจะเห็นว่า การสร้างบุญถูกเนื่อนานบุญนั้น จะนำพาเราไปถึงฝั่งแห่งพระนิพพานได้ การสร้างบุญนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกๆ ชีวิตที่เกิดขึ้นในสังสารวัฏ เพราะว่าตราบใดที่เรา ยังไม่หมดสิ้นอาสวกิเลส ก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดกันไป บุญที่เราสั่งสมในแต่ละภพละชาตินั้น จะเป็นเสบียงในการเดินทางไกลในสังสารวัฏที่เราทุกคนจะต้องใช้บุญอยู่ตลอดเวลา

อานิสงส์โปรยน้ำเป็นพุทธานุชา

๑๓๔

เมื่อเราทราบกันอย่างนี้แล้ว ก็ให้ตั้งใจให้แน่วแน่ในการสั่งสม
บุญบารมีให้มากๆ อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว ในการสร้างบุญ
ก็รู้จักทำบุญให้ถูกเนื่อนาบุญด้วย ทำบุญทั้งทีต้องให้เกิดเป็นบุญ
เป็นบารมี สมกับที่ได้เกิดมาสร้างบารมี

